

Değişen dünya

Her zaman dış politikanın iç politikanın devamı olduğunu söylesek de bu kadarını beklemiyorduk. Birkaç gün önce Almanya Dışişleri Bakanı Gabriel, Cumhurbaşkanı Erdoğan'la yaşadığı tartışma nedeniyle eşinin telesekreterine tehdit mesajları bırakıldığını açıkladı. Gabriel, açıklamasında "Erdoğan'ın tarzı, belli ki bazılarını eşimi sıkıntıya sokmak, rahatsız etmek yönünde motive ediyor..." dedi.

Alman bakan kibarca, RTE'yi bir nevi "suça azmettirmekle" suçluyor. Aynı günlerde Türk-Alman Parlamenterler Grubu Başkanı ve SPD milletvekili Müntefering'in görev aracının yanı sıra şahsi aracı da molotof atılarak kundaklanıyor! "Neden" demeye kalmadan, adamın Türkiye'nin Almanya'ya verdiği ancak daha sonra geri çektiği, "FETÖ ile ilişkili" 200 kuruluş ve 300 kişiden oluşan listede yer aldığını öğreniyoruz.

Racon kesmek!

Alman yöneticiler ve politikacılar "raconun" taa Türkiyelerden kesildiğinden adeta eminler. Nitekim SPD Başkanı ve başbakan adayı Schulz da yaşanan olaylara işaret ederek, işi Almanya'da seçim boykotu çağrısına kadar vardiyan RTE'den "bundan böyle

Alman iç politikasına müdahale etmemesini” istiyor. Gazete haberlerine göre Schulz, “Dost bir ülkenin devlet başkanının Almanya’nın iç işlerine bu şekilde karıştığı bir ortamda bazılarının bu tür eylemlere cesaret edebileceğini” ve de “Türkiye’nin düşmanlarının demokrasiyi ortadan kaldırmak isteyenler” olduğu söylüyor.

Tabii, bunlar ağır ithamlar. Almanları (Avusturya Dışişleri Bakanı’nın veya ABD’li bazı yetkililerin açıklamalarını saymıyoruz bile!) bu kadar açık konuşmaya iten şeyin RTE’nin “dobraılığı” olduğu cümlenin malûmu. Sözünü ettiğimiz, Alman Dışişleri Bakanı’na hitaben “Sen kimsin ki Türkiye’nin cumhurbaşkanına konuşuyorsun, sen Türkiye’nin Dışişleri Bakanı ile konuş. Haddini bil. Bize ders vermeye kalkıyor. Senin siyasetteki geçmişin ne, kaç yaşındasın?” (58’miş!) çıkışı değil. Daha eski bir mevzudan söz ediyoruz; Gezi olayından...

Her taşın altında..!

Türkiye’nin her dönem “joker” olarak kullanılan bir “dış güçler” sorunu vardır. Ancak geçmiş bütün iktidarlar, hemen her türlü melanetin sorumlusu olarak ilan ettikleri bu güçlerin adlarını vermekten her daim kaçınmışlar, hatta bu belirsizliğin yaratmak istedikleri etkiyi güçlendireceğini düşünmüşlerdir. (İnsanlar bilinmeyen şeylerden daha fazla korkarlar!) Ancak ilk defa RTE, hissettiği tehlikelerin yol açtığı korku ve öfkenin etkisi ve de dış tehlikelere dayalı bir “milli birlik” havası yaratma amacıyla bu güçlerin adlarını açıkladı! Bunların başında Almanya geliyordu ve amacı “gelişip güçlenmemizi” ve bilhassa İstanbul’a yapılmakta olan “3. havalimanının Frankfurt havalimanı ile rekabetini engellemekti!” (Tabii, faiz lobisi ile birlikte) Gezi olaylarını da bunun için düzenlemişti. İş bununla da bitmiyordu. Aynı Almanlar, FETÖ’nün 15 Temmuz tertibini de desteklemişti... Sonrası malûm! Epeydir bir “istiklâl harbi”nin içindeyiz; RTE’nin “milli seferberlik” çağrıları, milletin bir bölümünü “gayrimilli” ilan etmesi hep bundan!

Mesele başka

Tabii, bunlardan bir “emperyalist saldırı” ve haliyle bir “antiemperyalizm” çıkarmak isteyenler olabilir; ama durum farklı. “Dış güçlerin” (Batılılar) tepkisinin asıl kaynağı, rejimin “antiemperyalist-bağımsız” iç ve dış politikası değil, birkaç yıl önce New York Times’ta çıkan bir yazıda da belirtildiği üzere, hükümetin otoriter tavrının (artık bir rejim değişikliği) sadece Türkiye için değil, ABD dâhil bütün NATO müttefikleri için tehlike yaratması; yani sistemin “arızalı” bir parçası olarak bütün sistemi tehlikeye düşürmesiydi.

Şu anda Türkiye, sistemin bir parçası olsa da ciddi bir dış politika krizinin içinde. Neredeyse bütün “stratejik müttefikleriyle” kavgalı. “Neticede her şeyin temelinde ekonomi yatar” deyip bütün bunların, mesela Almanya’da seçim dönemi “numaraları” olduğu, sonrasında işlerin yoluna gireceği söylenebilir. Nitekim Saray’ın da söylediği budur: “Avrupa ve Almanya ekonomik (ve elbette politik) çıkarları nedeniyle bizden vaz geçemez. Seçimlerden sonra her şey düzelir.” Bu, Alman devletinin ve hükümetlerinin nihayetinde kapitalist tekellerin siyasi bir aracı olduğu düşünüldüğünde mantıklı bir bakış olabilir. Ancak Batı sadece “tekellerden” ve dış ekonomik çıkarlardan ibaret değil. Belki kimse inanmayacak ama orada ayrıca halklar, sınıflar ve bunların bir basıncı var ve anlaşıldığı kadarıyla Türkiye ve RTE meselesi bir süredir bu toplumların “popüler” konusu haline gelmiştir; hem de en olumsuz yönleriyle.

Bilinmedik sularda...

Elbette eski bir alışkanlıkla, emperyalist sistem içinde kalındığı sürece her şeyin bir gün “yoluna gireceği” söylenebilir; ancak ondan önce her şeyin iyice yolundan çıkma ihtimali de vardır. Tabii, bir de o sistemin gelecekte ne haller alabileceği meselesini unutmamak kaydıyla... Artık ne de olsa bir büyük uluslararası krizin etkisiyle bilinmedik

sularda ilerleyen bir dünyada yaşamaktayız. Üstelik Batılılar asıl dertlerinin Türkiye değil, RTE olduğunu açıkça söylüyorlar. Ancak bu durum sorunun çapını küçültmeyip aksine büyütüyor; çünkü Türkiye'nin iç ve dış sorunları çoktandır RTE'nin iktidar sorununda ve bundan kaynaklı korkularında düğümleniyor. Bu da elbette kendisi dâhil, yerli yabancı herkes için ciddi bir tehlike. İddialarının aksine, gerçek bir emperyalizm karşıtlığı olmasa da sistemin politik dengelerinin tehlikeye düşürülmesi, ekonomik bağımlılık ve çıkarlara rağmen ciddi krizlere yol açıyor. Bu da her şeyin altüst olmaya başladığı bir dünyada, bilinen ittifakların bozulması ve çatışma tehlikesi anlamına geliyor.

Eskiden ne rahattık; emperyalizm ve onun bir dediğini iki etmeyen "uşakları" vardı. Şimdi öyle mi ya; dünya çok değişti!